

Arrest

nr. 184 924 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2. Op 7 mei 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene werd door Luxembourg (0010.0200000004323WP00000001.01) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

1.3. Op 18 mei 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op omwille van de laattijdigheid. Zij meent dat 23 mei 2016 de laatste dag was om het beroep tot nietigverklaring in te dienen, terwijl huidig verzoekschrift werd opgesteld op 24 mei 2016.

3.2. Artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)"

Om te bepalen of in het voorliggende geval een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient aldus te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing al dan niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat hij ter beschikking werd gesteld van de regering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in uitvoering van de beslissing tot vasthouding, vervat in de bijlage 13septies van 7 mei 2016, werd opgesloten in een welbepaalde plaats als bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt met name dat de verzoeker op 7 mei 2016 werd opgesloten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel. De vraag rijst evenwel of de verzoeker zich reeds op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod bevond in deze “welbepaalde plaats”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bijlage 13septies aan de verzoeker ter kennis gebracht werd door J. D., inspecteur van de politie van de politiezone Gent, en dit op 7 mei 2016 om 02.00 uur. De thans bestreden beslissing werd door J. D., inspecteur van de politie bij de politiezone Gent, aan de verzoeker eveneens ter kennis gebracht op 7 mei 2016 om 02.00 uur. De kennisgeving van het thans bestreden inreisverbod geschiedde bij de verzoeker dan ook geheel gelijktijdig met de kennisgeving van de akte waarbij de vasthouding wordt gelast. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de kennisgeving van de vasthouding plaats vond vóór de kennisgeving van het bestreden inreisverbod en dat de verzoeker zich op het moment van de kennisgeving reeds bevond in een welbepaalde plaats als bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat hij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering. Artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is in het voorliggende geval dan ook niet van toepassing.

De raadvrouw van de verwerende partij stelt ter terechtzitting zicht te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de opgeworpen exceptie.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verzoeker wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen, zodat het op 25 mei 2016 ingediende beroep tijdig is ingesteld.

3.3. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

*Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:
(...)*

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder haar problemen waarbij zij slachtoffer was van interfamiliaal geweld (haar vader is dronkaard en slaat zijn familie) en van maffiose groepen en hun gewelddadige praktijken waartegen de nationale overheden geen voortdurende en systematische bescherming kunnen verlenen, omdat zij als schuldenaar het geleende geld niet (tijdig) kon terugbetalen uit te leggen terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar problemen zoals hoger beschreven mee te delen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord.

Schending van de hoorplicht.

Het motief met betrekking tot het signalement door Luxemburg is niet pertinent omdat verzoekende voor inbraak werd veroordeeld en haar straf uitzat waarna zij werd vrijgelaten omdat zij haar schuld jegens de maatschappij had betaald, waardoor verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kon komen en bijgevolg niet in staat is zorgvuldig de duur van het inreisverbod hieraan te koppelen.

In die context is het motief van het Luxemburgs signalement irrelevant. Verzoekende partij heeft haar schuld jegens de maatschappij die zij schaadde betaald en kan geen tweede keer middels de bestreden beslissing worden veroordeeld voor dezelfde feiten. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar. Uw Raad heeft hierover geen beslissingsbevoegdheid en kan als annulatierechter de beslissing niet herstellen.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee wettelijk ongeldig en bovendien disproportioneel omdat zij niet motiveert waarom dit exact drie jaar moet zijn en geen rekening houdt met de feiten die zij minstens had moeten weten indien zij verzoekende partij had gehoord en zorgvuldig onderzoek had gevoerd.

De beslissing is disproportioneel omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en verzoekende partij in tegenstelling tot wat zij wil doen geloven geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid waarover zij trouwens volledig occult blijft waarom dit wel zo zou zijn minstens haar beoordeling hierover op niet toelaatbare motieven steunt en geen enkel bewijs levert met kennelijke miskenning van het grondbeginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De vaststelling dat verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft behoort tot de motieven voor opsluiting en behoren de beoordeling van de Raadkamer toe waarover uw Raad zich niet kan uitspreken.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://ghum.kuleuven.be/ggs/publications/working_papers/new_series/wp111-120/wp118-de-aere.pdf).

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat hij niet gehoord werd vooraleer de beslissing genomen werd en dat hij melding had kunnen maken van intrafamiliaal geweld en van maffiose groepen en hun gewelddadige praktijken. Het motief aangaande de SIS seining zou irrelevant zijn daar hij zijn straf zou hebben uitgezeten en in vrijheid zou zijn gesteld.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de SIS seining door de Luxemburgse autoriteiten blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker erkend bovendien in zijn verzoekschrift dat hij veroordeeld werd. Het feit dat hij zijn straf zou hebben uitgezeten impliceert geen automatische opheffing van de SIS seining. Er zijn geen enkele gegevens voorhanden in het dossier die zouden wijzen op het niet langer actueel zijn van dergelijke SIS seining, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan en blijkt uit het administratief dossier dat de vervaldatum slechts bepaald werd op 9 februari 2019.

Gelet op voorgaande kan het de verwerende partij niet verweten worden om het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te hebben genomen op grond van artikel 7, alinea 1, ° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat daar verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Gelet op het feit dat er geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, vindt de thans bestreden beslissing steun in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Hij kan niet dienstig voorhouden als zou hij niet gehoord zijn geweest nu hem op 9 mei 2016 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hieruit blijkt niet als zou hij melding hebben gemaakt van familiaal geweld en evenmin van maffiose groepen. Een schending van het hoorrecht blijkt niet. Bovendien staat het verzoeker vrij om de elementen die hij thans inroept, aan te voeren in een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dat hij kan indienen in zijn herkomstland.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij wordt toegelicht dat de verzoeker door Luxemburg ter *fine* van weigering van toegang gesignaleerd werd in de Schengen Lidstaten en omdat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het motief met betrekking tot het signalement door Luxemburg niet pertinent is omdat hij voor inbraak werd veroordeeld en zijn straf uitzat, waarna hij werd vrijgelaten omdat hij zijn schuld jegens de maatschappij had betaald. Hij houdt voor dat hij *“geen tweede keer middels de bestreden beslissing (kan) worden veroordeeld voor dezelfde feiten”*. De verzoeker betwist evenwel niet dat hij door Luxemburg ter *fine* van weigering van toegang gesignaleerd werd in de Schengen Lidstaten. Deze vaststelling vindt tevens steun in het administratief dossier. De verzoeker toont niet aan – en uit niets blijkt – dat de loutere omstandigheid dat hij zijn straf heeft uitgezeten en werd vrijgelaten de opheffing van het hem door de Luxemburgse autoriteiten opgelegde inreisverbod, dat blijkens de stukken van het administratief dossier vervalt op 9 februari 2019, met zich heeft gebracht. Voorts wordt er op gewezen dat, zo de bestreden beslissing al als een administratieve sanctie kan worden beschouwd, een cumulatie tussen administratieve sancties en strafrechtelijke sancties mogelijk is, behalve als de wet of het decreet de cumulatie verbiedt of wanneer aan een persoon een administratieve geldboete met een strafrechtelijk karakter is opgelegd die hij heeft voldaan en die persoon vervolgens voor dezelfde inbreuk met dezelfde essentiële bestanddelen, het voorwerp is van strafrechtelijke vervolgingen voor het strafgerecht (zie: A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 15, nr. 16) en dat de verzoeker niet aantoont dat hij zich in één van de situaties bevindt waarin een dergelijke cumulatie niet mogelijk is. Aldus houdt de verzoeker niet dienstig voor dat *“(h)et motief met betrekking tot het signalement door Luxemburg (...) niet pertinent (is)”*.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid en dat de bestreden beslissing hierover volledig occult blijft, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op het motief dat de verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid, doch wel op de vaststelling dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan omdat hij door Luxemburg ter *fine* van weigering van toegang gesignaleerd werd in de Schengen Lidstaten en omdat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Het betoog van de verzoeker dat het grondbeginsel van de bewijslast *“ei incumbit probatio qui dicit non qui negat”* door de bestreden beslissing zou zijn miskend, mist dan ook grondslag.

Voor zover de verzoeker stelt dat de vaststelling dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft behoort tot de motieven voor opsluiting, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing, wat betreft het opleggen van het inreisverbod, gesteund is op de vaststelling dat de verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij de motieven van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 7 mei 2016, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, in de bestreden beslissing worden vermeld. De verzoeker gaat eraan voorbij dat de vaststelling dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft er niet enkel toe heeft geleid dat ten aanzien van hem een beslissing tot vasthouding werd genomen, doch tevens tot gevolg had dat hem in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn werd gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt deze vaststelling dan ook niet onwettig aangehaald.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Er kan *in casu* worden aangenomen dat de bestreden beslissing, die inhoudt dat de verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot het grondgebied van de Schengen Lidstaten wordt ontzegd, een ernstig nadeel meebrengt voor de verzoeker en dat deze beslissing gebaseerd is op een persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, zodat aan de beide hierboven vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij niet gehoord werd en dat hij daardoor niet in de gelegenheid was om zijn situatie, in het bijzonder de omstandigheid dat hij slachtoffer was van "*interfamiliaal geweld*" en van maffiose groepen omdat hij het geld dat hij geleend had niet (tijdig) kon terugbetalen, uit te leggen.

Uit een administratief verslag vreemdelingencontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat de verzoeker op 6 mei 2016 gehoord werd. Voorts blijkt uit een vragenlijst van 9 mei 2016, die de verzoeker – weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing – heeft ingevuld, dat de verzoeker, gevraagd naar de redenen waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, geen gewag heeft gemaakt van "*interfamiliaal geweld*" en verder enkel duidde dat hij geld heeft geleend van iemand in Albanië dat hij niet kan terugbetalen. Van een maffiose groepering is in dit verslag, dat de verzoeker weigerde te tekenen – wat de vraag doet rijzen of de verzoeker wel gehoord wil worden – geen sprake. Voorts legt de verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voor van het "*interfamiliaal geweld*" waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest of van enige gewelddadige praktijk van (door hem niet nader genoemde) "*maffiose groepen*" waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest. De verzoeker is hierover uiterst vaag.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verzoeker niet op een nuttige wijze gehoord was, maakt hij met een dergelijk summier en vaag betoog hoe dan ook niet aannemelijk dat hij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van twee jaar. Nu de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet (op nuttige wijze) horen van de verzoeker en kan dit enkele formele gebrek in de besluitvorming niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker reeds onder een inreisverbod staat dat vervalt op 9 februari 2019, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht hij een belang heeft bij zijn grief. Zelfs bij een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod is het de verzoeker immers niet toegestaan om vóór 9 februari 2019 het grondgebied van de Schengen Lidstaten te betreden.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is. Door te stellen dat de bestreden

beslissing disproportioneel “*omdat zij niet motiveert waarom dit exact drie jaar moet zijn*”, toont de verzoeker, die uit het oog verliest dat hem een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, het tegendeel niet aan.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN